

за шията и зашъпна: вижъ какво ми направи... така... и почна да ме души.

Като се събудихъ, плакахъ като малко дете оставено само и я молихъ да ми прости. Да не идва втори пътъ.

Но тя дойде още веднажъ. Облечена съ вало, като невѣста. И усмихва се страшно.

— Благодаря ти, — казва. — Азъ се вѣнчахъ за първия. И сега много съмъ добре... Но ти... ти... си прокълнатъ на вѣки и никога нѣма да възкръснешъ...

Приблѣжи ме. Притисна въ сърдцето ми съ посинѣлъ прѣстъ и азъ умрѣхъ. Съ крѣсъкъ скочихъ отъ леглото, чупя ржце отъ мжка, пия, блѣскамъ се съ юмруци въ главата и решавамъ: ще ида да се предамъ.

Ехъ, леко е да кажешъ: ще се предамъ. Ама какъ се предава то? И проклетъ да е животътъ, пакъ е милъ. Нищо нѣма, само решетки и звѣрове наоколо и пакъ скжпъ е! Не се дава. И какъвъ страхъ само не изпитахъ да не ме хванатъ. Колкото по-леко ми ставаше, колкото по-милъ—живота, толкова повече се боехъ. Като видя само стражаръ и изведнажъ цѣлия истина, ржцетъ ми заиграватъ, затреперя като въ треска. А сърдцето ми се разлюпва. Удря, удря, удря отъ вжтре като издайникъ. Виждамъ какъ бие презъ дрехитъ и вика.

Така и се издадохъ. Единъ день бъркахъ трици за животнитъ; залисълъ съмъ се и дори подсвирквамъ съ уста и леко, особено нѣкакъ, както когато се запознахме съ Ирина, леко гледамъ наоколо. И изведнажъ другаря ми, Георги ме извика:

— Игнате, иди при началника, вика те.

Азъ се вдървихъ на мѣстото. Не мърдамъ. А сърдцето лупка. Потъ ме изби. И мисля си — да бѣгамъ, това остава.